

הרפובליקה הישראלית הראשונה מתה.

בשבוע שעבר קמה מלכות ישראל השלישית

התבנית

המיליונרים של ד"ש
העכברים השמנים בראש

מישטר החדש הוא "הקסדה הי פרוגה"

הינך לאומי-דתי-מיסטי כזה נושא כי קירבו מכניזם של הקצנה אוטומטית. כי הניכיון הם המורים של המחזור הבא את ריהם, שהניכיון יהיו מטבע הדברים, קיצור גיים עוד יותר. 29 המחזורים של הינך זה חוללה בשבוע שעבר, את "המהפכה הלאומית" של הליכוד והמפד"ל.

הדוכס מווליינגטון, המצביא הבריטי שי מיגר את נפוליון, אמר כי "הניצחון בקרב ווטרו הושג במיגרשי-הספורט של איטון". איטון הוא בית-הספר המובהר של האצולה הבריטית.

עני ניצחון הריכוד והמפד"ל כי שבע שבע נתן דאמר כי הוא הושג כנתייחדים ובכיתות בתי הספר של מערכת-ההינך הישראית הית.

שטיפת המוח היומית

ה גורם השני: כלי-התיקשורת. לצד מכונת-ההינך הלאומית לוי לדים פועל, מזה 29 שנים, מכבש שטיפת המוח-למבוגרים.

הנגד הגדול של המכבש הזה (המשך בעמוד 32)

הדתי, שגדל מאז בתמדתה. הוא מסר גם את הזרם ה"כללי" בידי הלאומנות הדתית שלוחת-הרסן, שהתחבאה מאחרי המושג התמים "תודעה יהודית".

הזרם הדתי הקיצוני, שנמסר בידי הר מפד"ל, רצה את המגמות ההומניסטיות שבדת היהודית, והוקדש כולו לפולחן לאימני-דתי-מיסטי, המתכנר לעולם. "הטוב שבגויים — הרוג".

למעלה משליש מתלמידי ישראל עברו בכל שנתון במערכת אולטרה-לאומנית זו. התוצאה היתה בלתי-נמנעת, והיא מתגלמת בדמותו של שר-ההינך המיועד, זבולון המר. כל מחזור חדש של בוגרים הגביר את הלאומנות הדתית במדינה, והתר תחת יסודות המפד"ל המתונה, השפויה, של ימים עברו. הסיכום בא ב-17 במאי 1977: גוש-אמונים השתלט על המפד"ל. המפד"ל גדלה, והפכה המפלגה הלאומנית הקיצונית ביותר במדינה. היא לאומנית אף מתנועת-החרות הוויכטינסקאית.

רא פחות המור היה התהיך בזרם הממלכתי ה"כללי".

מזה שנים ידע כל אדם, הקרוב למרחש בין כחלי בית-הספר היסודי ה"כללי", כי ההינך הניחן שם אינו אלא מהדורה קצת יותר מתונה של ההינך הלאומני-הדתי בורם השני. גם בית-הספר ה"כללי" זר לעולם. הוא מטפה אגרימניה לאומנית. בוגר ההינך הזה יודע כי "העולם כולו נבדגו", וכי אלוהים — שאולי אינו קיים — נתן לנו לבדו את הארץ הזאת כנחלת-אבות פורטית.

שני זרמי-ההינך נפגשים באמי צעיה-היך. הכיפה הפרוזה של חזרי כי הזרם ה"דתי" אינה שונה מקסי דת הניכיון הזרם ה"כללי" השבוע נפוצה בארץ הבריחה שסמה הי

שדי היה בדחיפה הקלה ביותר כדי שית-מוטט כמיגדל-בבלים.

בדורות הבאים ישאלו הדיס טוריונים את עצמם: מה גרם הי התמוטטות זו? איך מתה — אי התאכרה — הרפובליקה הישראית לית הראשונה? כיצד התהיך הי אסון הלאומי?

יימצאו בוודאי סיבות רבות הבלוטות לעין, כולן נכונות. מילחמת-האחים בין יצחק רבין ושימיעון פרס החישה את הסוף, תעמולת-הבחירות של המערך, שגנזה את הנושאים האמיתיים של ההכרעה הלאומית

מאחורי אורי אבנרי

ושהתרכזה כדיבריי-הבל, תרמה אף היא תרומה נכבדה. פרשות-השחיתות האחרון נות, ואי-היכולת להגיב עליהן בצעדים דראסטיים של סטיוור-עצמי, גרמו לסדקים נוספים.

אדם כה הסיכות מן הסוג הזה אינו אלא סימפטומים שעדי-פני הי שטח. הגורמים האמיתיים, שפעלו מתחת לפני השטח, עמוקים הרבה יותר. עיניהם יצטרך ההיסטוריון שי מחר יתת את דעתו.

הקסדה הסרוגה

ה גורם הראשון: מערכת-ההינך. עם קום המדינה, היו קיימים בי ישוב העברי שלרשה זרמים הינוכיים: הזרם הכללי, הזרם הדתי והזרם ה"פועלי". במעשה-היגוריה ציני, פרי שיקוף לים קואליציוניים פפורים, מכר הויד בריגוריון את ההינך המימי סד הדתי.

הוא חיסל את הזרם הפועלי, היחדי שהיה הומניסטי. הוא קיים את הזרם

ה רפובליקה הישראלית הראשונה מתה.

תחנה קמה מלכות-ישראל הי שדישית.

דף חדש נפתח בתולדות המדינה. אי אפשר לחשוב על מה שיירשם בו, מבלי להיחרר.

בפיתאומיות מהממת השתנה עולמנו. השתנה הכל. השתנה גוף היינו הלא-י מיים, על כל תחומיהם.

המוח האנושי סולד מפני שינויים פית אומיים. הם מערערים את ביטחונו. כאשר קורה הדבר, יש תמיד נטייה טיבעית שלא להכיר בכך, להעמיד פנים כאילו הדבר שקרה לא קרה, כאילו אינו חשוב, כאילו השינוי הוא זעיר וזמני, ועוד מעט יחזור הכל לקדמותו.

אבל הדבר קרה. מישטר בן קרוב ל-50 שנים קרם תחתיו. מיש-טר החדש קם והיה.

זה היה זוכרח לקרות

ה דבר היחיד המפתיע במהפכה זו הוא שאנחנו מופתעים ממנה. מופתעות זו — אין מקורה אלא בהחלטה בלתי-ימודעת ורבת-שנים שלא לראות את המתרחש לבגד עינינו. שהרלי אסיל-אכן היינו יודעים: מה שקרה עתה, מוכרח היה לקרות.

כי מלכות-ישראל זו לא ירדה מן השמיים. היא נולדה מתוך הי רחם של הרפובליקה שהייתה.

המהפכה הפיתאומית, הבלתי-צפויה לכ- אורה, שאירעה ב-17 במאי 1977, אינה אלא סיכומו הבלתי-נמנע של תהליך, שי נמשך מאז יומה הראשון של מדינת-ישראל. אם יש בה משהו מפתיע, הרי זה רק הא חור שבעייתיות. הדבר יכול היה להתרחש גם לפני ארבע, ואולי אף שמונה שנים. האיחור נובע רק מחוסר-כישורונה של תנועת-החרות. היא לא הגיעה לשיל-טון עד שהמישטר הישן נרקב עד כדי כך.

WE FEW, WE HAPPY FEW, WE BAND OF BROTERS

צעירים נהרגו כך לבגד עיני, רבים אחרים נפצעו. לבסוף נותרנו בשדה לבדנו, חבורה קטנה של לוח-מים מיחידות שונות, שמצאו איש את רעהו בשדה. משהו נטל לידנו את המיקוד. וכך נסוגנו, בשדה בלי בהלה, כשאנו אוספים בדרכנו פצועים ששרדו בשדה ואנשים בודדים מבוהלים, שהחזונו להם דמות של לוח-מים.

כך אנו נעים עכשו בשדה-הקטל של בחירות אלה, בין עיני-המפולת של המישטר שהתמוטט, חבורה קטנה של אחים, מוכים אך בלתי-מונוצחים. אנחנו היחידים בשדה זה הממשיכים לתפקד כלוחמים. עלינו לאסוף את הקבוצות והבודדים התועים עתה, המומים ואבודים, בין השיחים.

זהו תפקידנו בעתיד הקרוב. עלינו להוות מעוז, הערוך להגנה היקפית נגד כוחות הלאומנות המנצחת והכובשת. מעוז שיהיה פתוח לכל אדם ולכל קבוצה, המוכנים להצטרף למאבק זה. מעוז שימש מיקלט לכל אדם שפוי, המוכן להילחם למען הצלת הדמוקרטיה, למען הצלת השלום, למען הצלת המדינה עצמה, פשוטו כמשמעו.

עלינו לסלק סביבנו את כל המיכשולים, הטיבעיים והמלאכותיים, היכולים הפריעו למישהו להגיע אל המעוז הזה. ה"איזמים" שייכים לעבר הרחוק, מלפני שבוע, ואולי גם לעתיד הרחוק. האידיאולוגיות חדלו להיות חשובות. כעת יש רק תפקיד אחד, משימה אחת: לעצור בעד המדינה מלבעע התאבדות לאומית, לחסום את דרכו של הליכוד ושותפיו אל מצדה החדשה.

הבה נדליק אור במיגדלור הזה, המתנשא עתה לבדו בלילה, בתוך הגלים הגועשים של קנאות חשוכה. אנו המעטים, חבורת האחים — אחריות כבירה מוטלת על כתפנו.

שחינו נגד הזרם. דיברנו על שלום, כאשר המדינה כולה נעה לעבר המילחמה. דיברנו על שפיות-הדעת, כאשר המדינה נאחזה בהתקף של טירוף קולקטיבי, שביטוי העליון הוא העובדה שנוכל בינלאומי קיבל 33,240 קולות — מהם רבים שלא ניקנו בכסף. דיברנו על צדק ושוויון וסתמי-התפער, כאשר עדות-המימורח עצמו הנחילו ניצחון מאסיבי לליכוד.

שחינו נגד הזרם, ונשארו בחיים. זהו הנס.

מבין כל בוחרים ישראל, שמעו באותו לילה את התוצאות המדהימות, 27,289 בוחרים מחנה שלי הם היחידים שיוכלו להרים את ראשם בגאווה, גם בעתיד, מבלי להתחרט על הצבעתם. גם כאשר יקרה מה שיקרה, הם לא יצטרכו למלמל: "לא ידענו את אשר אנחנו עושים!" — כפי שמענו כל אותם הצוהלים היום.

אנחנו ידענו מה אנחנו עושים. אנחנו ידענו מה הן הסכנות. אנחנו ידענו מה מונח על כפות-המאזניים. אנחנו הכרענו הכרעה צלולה, מפוכחת, שפויה. בגאות הזאת של טירוף, מחנה שלי נותר כאי של ארץ ישראל השפויה. אי קטן. אי מוצק.

באותו לילה של חרדה ויאווש התגנו בראשי פסוק של שקספיר, מאותו מחוז שהוקרן כעבור שלושה ימים בטלוויזיה — "הנוי החמישי". בנאמו הגדול, עם שחר יום הקרב הגורלי, דיבר המלך אל אחיו-לנשק: מותר לנו להרגיש כך. מעטים היינו ביום הטרור, ביום המבול. אשרי המעטים, המחזיקים מעמד ביום שזוה.

אלנו, התעטיק

המפולת הכללית כה גדולה, עד כי גורלו של מחנה שלי בתוכה נראה כגורם מישיני. גל כביר עבר על המדינה. הוא שטף גם אותנו. הפלא הוא שלא טבענו בו. ראשנו צף שוב על פני המים. אנחנו חיים ונושמים. במצב כזה, זה הרבה.

ספגנו תבוסה. אין טעם להתעלם מכך. 27,289 איש ואשה הצביעו בעד מחנה שלי. לעומת 32,616 שהצביעו ב-1973 בעד מרי ומוקד. לעומת 37,703 שהצביעו ב-1969 בעד העולם הזה, מק"י רושימת השלום. לעומת 27,741 שהצביעו ב-1965 בעד העולם הזה ומק"י.

באחוזים גדול הפער עוד יותר. בנסיבות גיולות, היינו צריכים לבדוק את סיבותיה של תבוסה כזאת, ולהסיק מסקנות חמורות. היינו צריכים לעמוד על כל השגיאות שעשינו, ובראש-ובראשונה השגיאה שבהקמת המחנה באיחור כה נורא. אך במצי-אות של 1977, לא היתה חשיבות לשגיאות. עצם הישארותנו בורה, אחרי מפולת כה נוראה, הוא הישג שיש לברך עליו.